

နန္ဒီ

လောကနိပါတ်သုံး

၈၆

ဝနေသား သံဃား တိုက်မောင်း

MYATLINN

အသူရာချောက်မှ ရယ်မောသံ

ရေစီးသံ တဝုန်းဝုန်းကို ကြားနေရ၏။

တောင်၏ အမြင့် ကျောက်ပြင်မျက်နှာလိုနေရာ ရေအိုင်ကြီးဆီမှ အထိန်းအကွပ်မဲ့ စီးလာသော ရေသည် ကျောက်တုံး၊ ကျောက်စိုင်၊ ကျောက်ခိုင်၊ ကျောက်လက်၊ ကျောက်နွယ်၊ ကျောက်ခဲများကိုတရကြမ်းတိုက်ဖြတ် လျက် တောင်ပေါ်တောင်စွန်းမှ တောင်အောက်သို့ ဝါးလုံးထိုးစီးကျသွား၏။

ဝါးနှစ်ပြန်ခန့် အကျယ်ရှိ ရေလုံးကြီးက အသူတစ်ရာခန့်နက်သည့် အသူရာချောက်ကြီးဆီသို့ စီးကျ သွားသံ တဝုန်းဝုန်း တဝေါဝေါက တစ်တောလုံး ညံ့၍ တစ်တောင်လုံး ဟိန်းတော့သည် ။

ရေကျသံက မဲသအိုင်တောင်ကြီးဆီမှ ဖြစ်သော်လည်း မဲသအိုင်တောင်၊ မဲသအိုင်တော၊ မဲလေးမဲဝိုင်၊ ကျုံရှု၊ ဗိုက်ကြီးမစသည့် တောင်များ တောများမှ အတိုင်းသားကြားနေရ၏။

ဒေသခံတို့ အတွက်မှာ ကား နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ရာသီမရွေးနေ့နေ့ညည အခါမလပ်ကြားနေရသည့် မဲသအိုင် ရေတံခွန်၏ သဘာဝဂီတ သံစဉ်သာဖြစ်လေ၏။

နေကထွက်စပဲ ရှိသေး၏။ မဲသအိုင်တောင်ထိပ်သို့ ထိုးဖြာကျလာသည့် နေခြည်လက်တံတို့ မှာ တဖျော ဖျော စီးသောရေစီးတွင် ရွှေရောင်

ငွေရောင် လင်းလက်လက်တောက်နေသည်။ ။

တလက်လက်တောက်နေသည့် တောင်ထိပ်ရေစီးအိုင်သို့ ဂရုစိုက်၍ ကြည့်နေမည့် သူ ရှိမည်ဆိုပါက လူသားနှစ်ဦး တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ရင်ဆိုင်သတ်ပုတ်လျက် အသက်လုပွဲ ဆင်နွှဲနေကြသည် ကို မြင်နိုင်ပေ၏။

ဟုတ်သည်။ ။ ရေစီးအိုင်ထဲတွင် လူနှစ်ဦး သတ်ပုတ်နေကြ၏။

နှစ်ဦးစလုံးမှာ ကျစ်လျစ်သန်မာသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်ရှိသည့် လူရွယ်များ ဖြစ်၏။

တစ်ဦးမှာ ရှမ်းပင်နီလက်တို၊ ရှမ်းပင်နီဘောင်းဘီနှင့် ဖြစ်ပြီး၊ ကတုံးဆံတောက်ဆံပင်နှင့် ဖြစ်၏။

ကျန်တစ်ဦးမှာ ကား ကုလားဖြူဘောင်းဘီနက်၊ အင်္ကျီတိုအနက်နှင့် ဆံပင်အုပ်အုပ်ရှိကာ နှုတ်ခမ်းမွေး ထူ၏။

နှစ်ယောက်စလုံးမှာ လက်နက်ဗလာ ကိုယ်လုံပညာအားကိုးနှင့် တိုက်ခိုက်နေကြပြီး၊ လက်နက်ပင် မဲသော်လည်း လက်ချည်းသက်သက်သေကွင်း၊ သေကွက်တို့ ကိုရွေး၍ တိုက်ခိုက်ထိုးနှက်နေကြ၏။

အဝင်အထွက်၊ အတိမ်းအရှောင် တစ်ချက်မှားသည် နှင့် လက်ဖျားတွင် အသက်ပါသွားဖွယ်ရှိပေရာ မျက် တောင်မခပ်တန်းတိုက်ကွက်ချောင်းနေရပေသည်။ ။

နှစ်ဦးစလုံး၏ မျက်နှာအနံ့မှာ လည်း ညိုမည်းဖူးယောင်၊ သွေးစသွေးနု ဒဏ်ရာပွနေ၏။ ထို့အတူ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အသက်ရှူသံမြန်လျက် မောဟိုက်ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေကြပြီ ဖြစ်လေ၏။

သို့သော် သူတို့ ကား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အရုံးပေး ခူးထောက်ကြပုံမရှိ။ သေသည် အထိ မလျော့သောဖွဲ့ဖြင့် တိုက်ခိုက်ကြမည်သာတည်း။

ထန်းတစ်ဖျား နေခြည်က သူတို့ အပေါ်သို့ ထိုးကျလာ၏။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထိုးနေသည့် ထိုးချက်တို့ က နေခြည်တွင် လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲနှင့် လျှပ်ပြက်သည့် ပမာရှိ ၏။ ခြေကန်ချက်တို့ မှ ဖြာဖြာထွက် လာသည့် ရေပန်းရေမွှား၊ ရေစက်ရေပေါက်တို့ က နေခြည်မှာ မီးပွင့်မီး ပွား၊ မီးညွန့်ကဲ့သို့ပင် လက်လက်ထနေကြ၏။

ဒဏ်ရာများကြားမှ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်နေသော အကြည့်တို့ မှာ မီးသို့အလျှံဝင်း၏။ အံ့ကြိတ်သံ၊ တက်ခေါက်သံ၊ မာန်သွင်းသံတို့ မှာ ရေ သံဝုန်းဝုန်းကိုပင် ကျော်၍ ထွက်လာသည် မှာ ထိတ်လန့်စရာပင်။

တစ်ချက်တစ်ချက် သူတို့ ၏ မာန်သွင်းသံကြောင့် ရေပျော်ငှက်တို့ မှာ ရေအိုင်အတွင်းမှ တဖျပ်ဖျပ် ပျံကာ လန့်ပြေးကြ၏။

နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ဒဏ်ရာအသီးသီး ရထားပါသော်လည်း မာန်မ လျော့ပါပဲ သဲကြီးမည်းကြီး တိုက် ခိုက်သတ်ပုတ်နေကြသည် မှာ အဘယ်မျှ အခဲမကျေလေသည့် ရန်စွယ်ရန်ငြိုးများကြောင့် ပါနည်း။ သူတို့ နှစ်ဦး မှ လွဲလျှင် မည်သူက သိနိုင်အံ့နည်း။

ရေပွက်တို့ ဝုန်းခနဲ ထသွားသည် ။

ပင်နီရောင်က ရေမှ လေသို့ ခုန်ဝဲကာ အနက်ရောင်အား ခြေဖျားခပ် ချလိုက်သည် ။ လေတွင် ဝဲသွား သည့် ခြေဖျားမှာ လှပသော်လည်း မုန်တိုင်းကဲ့သို့ ပြင်းထန်လေ၏။

အနက်ရောင်က ကိုယ်ကိုပျော့နွဲ့စွာ လှန်ချ၍ ရှောင်လိုက်၏။ မထီ၊ မျက်တောင် တစ်ခပ်မျှ ရှောင်ချိန် နောက်ကျပါက တွေးဝံ့စရာပင်မရှိ။

ခုတော့ အနက်ရောင် ကံကောင်းသွား၏။ ပင်နီရောင်မှာ ကန်ချက် လွဲသွားသဖြင့် ဟန်ချက်ပျက်သွား သလို ဖြစ်ခိုက် အနက်ရောင်က ဝှေ့ခ

နဲ တစ်ပတ်လှည့်ပြီးနောက် ရေပြင်တွင် ရပ်သားမကျသေးသည့် ပင်နီ
ရောင်ထံ ဝါးလုံးထိုးဝင်ချလာ၏။

ရေပန်းတို့ ဖွားဖွားစင်သွား၏။ ခြေစုံလက်စုံ ဝင်လာသောအနက်၏
ဝက်ခေါင်းထိုး တိုက်ကွက်အား ပင်နီရောင်က ဘေးတိုက်ခွန်ရှောင်လို
က်၏။ ထိတော့ မထိလိုက်။ သို့သော် ခွန်ရှိန်လွန်၍ ရေတံခွန်ကျောက် စွ
ယ်အား နင်းမိရာ...

"အ...အား...အား..."

ဟု သံရှည် အော်လျက် မဲသအိုင်တောင်ထိပ်မှ အသူတစ်ရာချောက်
ဆီသို့ ရေတံခွန်နှင့် အတူ ထိုးကျသွား တော့သည် ။

အော်သံကြီးကြောင့် အနီးအနားရှိ ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်တို့ ပင် လန့်ဖျ
ပ်သွားလေသည် ။

ရုပ်သေးရုပ်တစ်ရုပ်အား ကြိုးဖြတ်ချလိုက်သကဲ့သို့ တွယ်ရာမဲ့ ပြုတ်
ကျသွားသည့် ပင်နီရောင်အား မဲ သအိုင်တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ခါးထောက်၍
ရပ်ကြည့်နေသော အနက်ရောင်၏ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် အူလှိုက်သည်း
လှိုက် တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်သံကြီးမှာ မဲသအိုင် ရေတံခွန်ကြီး၏
ရေစီးသံကိုပင် ဖြတ်ကျော် ဖောက် ထွင်း ထွက်ပေါ်သွားပေတော့သည်
တကား။

လောကနီတိစိန်ဘန်း

"ကျွန်းဖိုနှစ်ပင် လှည်းသုံးတင်

ကျွန်းပင်မောင်နှမ တစ်ပြည်ဝ"

လို့ ရှေးလူကြီးတွေ စာအချိုး၊ လင်္ကာထားခဲ့တဲ့ နေရာဟာ ဒီနေရာ မဟုတ်လား မုဆိုးကြီးရ

ချောက်ကမ်းပါးတွင် တွယ်ကပ်ပေါက်နေသည့် အရွက်ဖားဖားကျွန်းပင်ကြီးများကို ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်မေးလိုက်သည်။ ။ မုဆိုးကြီးစောတီဖိုးသည် ရေငြိမ်စမ်းအိုင်ကလေးအတွင်းမှ ဆေးပင်ကိုစမ်းနေရင်း...

"ဟုတ်တာပေါ့ ကိုစိန်ဘန်းရာ၊ ရွှေကျင်နယ်ထဲက ဟောဒီမဲသအိုင်၊ မဲလေးမဲပိုင်၊ ဗိုက်ကြီးမ၊ မဒမ တစ်ဝိုက်မှာ အပွင့်မပွင့်တဲ့ ကျွန်းဖိုပင် နှစ်ပင်ယှဉ်ပေါက်နေတာ တွေ့ရင်အောက်ခြေမှာ တူးသာတူး...။ ရွှေ လှည်းသုံးစီးတိုက်ရမယ်။ ကျွန်းဖိုက 'ဘယ်'၊ ကျွန်းမက 'ညာ' ပေါက်နေရင် ဒါဟာကျွန်းပင် မောင်နှမပဲ အဲဒီ အောက်မှာ တူးသာတူး၊ တစ်ပြည်လုံးဝ အောင် ကျွေးဖို့ ရွှေတွေရမယ်လို့ ရှေးလူကြီးတွေက စာချိုးခဲ့တာဗျ၊ ဒါဟာ 'သိုက်စာ' မဟုတ်ဘူး ဗျို့၊ တကယ်ဗျ၊ ဒီနယ်ဟာ ရွှေထွက်တဲ့ နယ်ဗျ"

ဟု ဆိုလေ၏။

"မုဆိုးကြီးရာ၊ အဲဒီလောက် ရွှေပေါနေတာတောင် မုဆိုးကြီးက

တောထဲတောင်ထဲ ခက်ခက်ခဲခဲဝင်ပြီး ရွှေတွေကို မရှာပါပဲ၊ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ ဆေးပင်တွေကို ရှာရတယ်လို့ ဗျာ "

ကျွန်ုပ်က မုဆိုးကြီးအား ရယ်စရာမောစရာအဖြစ် ပြော လိုက်လေလျှင် မုဆိုးကြီးသည် နှုတ်ခမ်းမွေး ကြီး ကားသွားအောင် တဟားဟား ရယ်ရင်း...

"ကိုယ့်လူကိုစိန်ဘန်းက တယ်ခက်သကိုး....။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေလဲပြည့်စုံရဲ့ ၊ ပညာကလဲကောလိပ် ကျောင်းသားဖြစ်ပါရဲ့ ။ လူကငယ်ရွယ်ချောမောခန့်ညားပါရဲ့ ။ သို့သော် ရာထူးဌာနန္တရတွေယူ၊ မိန်းမချောချောနဲ့ တွဲ၊ ဇိမ်နဲ့ မနေဘဲ ‘လောကနီတိစိန်ဘန်း’ ဆိုပြီး လူဆိုးဓားပြတွေနဲ့ လိုက်တမ်းပြေးတမ်း လုပ်နေတဲ့ ကိုယ့် လူ ‘ကိုစိန်ဘန်း’ လိုပဲပေါ့ဗျာ။ လူတစ်ကိုယ် ဝါသနာတစ်မျိုးဆိုပါတော့ဗျာ "

ဟု ကရင်မုဆိုးကြီး စောတီဖိုးက ချေပ လိုက်လေ၏။

သူချေပချက်မှာ ထိရောက် မှန်ကန်လှသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ စကား မဟရဲတော့ပဲ ခေါင်းညိတ်ကာ ငြိမ်နေမိ တော့သည် ။

သူပြောသည့် အတိုင်းပင် ကျွန်ုပ်မှာ မိဘနှစ်ပါး ရှာဖွေထားသည့် စီးပွားဥစ္စာတိုက်တာ ရွှေငွေအပြည့် ရှိပါသည် ။ ပညာအားဖြင့်လည်း ကောလိပ်တွင် အိုင်အေအထိနေပြီး ဖြစ်ပါသည် ။ အရွယ်အားဖြင့်လည်း နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်စွန်းရုံသာရှိပါသေးသည် ။

သို့တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်ကား အေးအေးချမ်းချမ်း မနေနိုင်၊ ဝါသနာ၏ တစစ်စစ် လှုံ့ဆော်မှုဖြင့် စုံထောက် ပညာကို လေ့လာခဲ့သည် ။ အတိုက်အခိုက်၊ အသတ်အပုတ်၊ အထိုးအကြိတ်၊ အကန်အကျောက်တို့ ကို ဆည်း ပူး လေ့ကျင့်ခဲ့သည် ။

လောကီ၊ လောကုတ္တရာနှစ်ဖြာတို့ မှ လူပညာရှိ၊ ရဟန်းပညာရှိတို့
ကို ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ ။ ပေရွက်၊ ပေလွှာ၊ စာအုပ်စာတမ်း၊ မှတ်တမ်းမှတ်
ရာတို့ ကို ဖတ်မှတ်ခဲ့သည်။ ။ လောကီရေးရာ ဆရာတစ်ဆူဖြစ်သူတို့ ထံ
မှ သင်ကြား ခဲ့သည်။ ။ ဆရာတော်၊ သမားတော်တို့ ထံမှ နာယူခဲ့သည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် ဒုစရိုက်လောကသားတို့ ထံ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ထိုးဖောက်
တိုက်ခိုက်၍ တစ်မျိုး၊ မျက်နှာဖုံး တပ်လူကြီး လူကောင်း ဟန်ဆောင်
လျက် နောက်ကွယ်တွင် ဒုစရိုက် လုပ်နေသူများအား စုံထောက်ပညာဖြင့်
ဖော်ထုတ်၍ တစ်ဖုံ၊ ဝါသနာအရ ဝင်ပါခဲ့ပေရာ ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့် တ
ကွ အင်းစိန် စီအိုင်ဒီ စုံထောက်များက လည်းကောင်း၊ ဒုစရိုက်လောကမှ
လူမိုက်များကလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်မောင်စိန်ဘန်းအား ‘လောကနီတိ
စိန် ဘန်း’ ဟူ၍ ခေါ်ကြပေရာ ဤအမည်မှာ တွင် နေတော့၏။

အချို့သော အူကြောင်ကြောင် လူများကလည်း ‘လောကနီတိစိန်ဘန်း’
ဆိုသည် နှင့် ပိတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ကာ၊ သျှောင်တစ်စောင်းထားလျက်၊
လည်တွင် ပုတီးဆွဲ၊ လက်မှာ ဝါးတောင်ဝှေးကိုင်လေသည့် ဆေး ဆရာ
ယောင်ယောင်၊ ပယောဂဆရာယောင်ယောင် အဘိုးကြီးတစ်ဦးဟု
ထင်မှတ်ကြပေရာ ခဏ ခဏလိုပင် ရယ် စရာ ပြုံးစရာ ဖြစ်ရပေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ တိုက်ခန်းသို့ ‘ဆရာကြီးလောကနီတိစိန်ဘန်း
ရှိပါသလား’ ဆိုကာ မြင်းလှည်းနှင့် တစ်ဖုံ၊ မော်တော်ကားနှင့် တစ်သွယ်
၊ ဗေဒင်မေး၊ ဆေးကုရန် လာကြကုန်သော စိန်လည်တုံဝတ်၊ ဘီးစပတ်မ
မ ကြီးများကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ခဏခဏ ဂျောက်ကျခဲ့ရပေသည်။ ။

မိတ်ဆွေဖြစ်သူ စာရေးဆရာ မောင်စောထက်ကပင်လျှင်...

"ဒီနာမည်ကြီးကို အိုးရီရင့်ကလပ်မှာ လက်ဖက်ရည်ပွဲပေးပြီးပြောင်း
ဖို့ ကောင်းပြီဗျို့" ဟု ဆိုခဲ့ဖူး၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်ကား ဤအမည်ကိုမှ
ခုံမင်နှစ်ခြိုက်နေလေပြီမို့ ထင်ချင်သလိုသာ ထင်ကြပါ စေဟု ခံယူလိုက်
မိ၏။

ယခုလည်း ကျွန်ုပ်သည် တောထဲတောင်ထဲတွင် ရောက်နေ၏။
ညောင်လေးပင်မြို့မှ အမှုကြီးတစ်မှု အပြီးတွင် အပန်းဖြေရင်း လေ့လာ
ရင်းဖြင့် မိတ်ဆွေ ကရင်မုဆိုးကြီး စောတီဖိုးရှိရာ ရွှေကျင်နယ်၊ သူရဲကု
န်း အင်းသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပေသည် ။

ထိုသူရဲကုန်းအင်းမှ သည် ကျွန်ုပ်သည် မုဆိုးကြီးစောတီဖိုးဆေးပင်
ရှာရာ အသူရာစမ်းအိုင်သို့ ရောက် နေခြင်းပင်တည်း။

အသူရာစမ်းအိုင်က မဲသအိုင်ချောင်းဖျားတွင် ရှိပြီး မဲသအိုင်ရေတံခွ
န်ကြီးရှိရာ အသူတစ်ရာချောက်ပင် ဖြစ်လေ၏။

ဤနေရာသို့ ရောက်ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ သည် ညလယ်ကြက်ဦး
တွန်ချိန်ကပင် မဲသအိုင်ချောင်း အတိုင်း လှေဖြင့်ဆန်တက်လာခဲ့ရသည်
။ မဲသအိုင်ချောင်း ရေစီးကားကြမ်းလှ၏။ ထို့ပြင် ချောင်းမှာ လည်း အ
ကွေ့အကောက်တွေများ လှသလို ချောင်းတွင်းသို့ ထိုးကျနေသည့် ချုံနွ
ယ်ပိတ်ပေါင်းတွေကြောင့် ထိုးဝါး ကိုင်ကာဆန်တက်ခဲ့ရ၏။

လှေပေါ်တွင် ကား ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးအပြင် မုဆိုးကြီး၏ အလွန်အား
ကိုးရသော "အောင်း" ဟူသည့် အမဲလိုက်အင်းခွေးကြီးလည်း ပါလေ၏။

ခွေးကြီးမှာ လှေပေါ်တွင် အငြိမ်ထိုင်လိုက်လာသည် မဟုတ်၊ အမှော
င်တောချောင်းပြင် တစ်ခွင်သို့ စူး ရဲသော မျက်လုံးဖြင့် ရန်သူရှာရင်းလို
က်လာပေသည် ။

ချောင်းဖျား အသူရာစမ်းအိုင်သို့ ရောက်လေသောအခါ နေက ကျွန်း

ပင်ထိပ်ဖျားသို့ တိုင်လေပြီ။

မဲသအိုင်ရေတံခွန်ဆီမှ စမ်းရေစီးကျသံ တဝေါဝေါကို ကြားနေရသည်။

လှေကလေးကို ကျောက်တုံးကြီးအကွယ်တွင် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ ဆင်းလိုက်၏။

"အောင်း" မှာ လှစ်ခနဲပင် ချောင်းစပ်ချုံတောဆီသို့ ပြေးသွားလေသည်။

မုဆိုးကြီးကား စမ်းအိုင်ကို ခဏရပ်ကြည့်ကာ...

"လောကနီတိစိန်ဘန်းဆိုတဲ့ ဆရာရေ...ကျုပ်အခု ရှာမှာ ကတော့ ဒီ စမ်းအိုင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အသက်ရှည် နတ်ဆေးတစ်မျိုးဖြစ်တယ်ဗျို့၊ အဲ...ဒါကတော့ 'ရေငုတ်ဂမုန်း' လို့ ခေါ်တဲ့ 'ရေပြာဥ' ပါပဲ"

ဟု မုဆိုးကြီးစောတီဖိုးသည် ပြောပြောဆိုဆို ရေသို့ဆင်းလေ၏။

ကျွန်ုပ် လောကနီတိစိန်ဘန်းကာ ရေတွေ၊ တောတွေ၊ တောင်တွေကို ငေးမောနေမိ၏။

သည် နေရာကား ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် ကြည့်လေရာမှာ စိမ်းမြနေ၏။ ။ ဝါးတောကြီးတွေ အုပ်စုလိုက် ရှိနေသလို ပျဉ်းကတိုးတွေ၊ ကျွန်းပင်တွေက ကမ်းပါးယံမှာ ညို့နေ၏။

ထိုတောလေး၏ အလွန်တွင် ကား ဖွေးဖွေးဖွားဖွား ရေပန်းတွေစီးကျနေသည့် မဲသအိုင်ရေတံခွန်ကြီး။ ထိုရေတံခွန်ဆီမှ ရေစီးသံဂီတသည် ကား သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းပါသည်။

ကျွန်ုပ် လောကနီတိစိန်ဘန်းက သဘာဝ ဂီတသံမှာ နစ်မျော....။
